

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΕ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1882.

ΑΡΙΘ. 177

Συνδρ. έτης. έν 'Ελλάδι Δρ. 1,
» » » 'Εξωτερικῶ » 3,

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

'Εκ δὲ φ' Αἰδίου ἀριθ. 39.

Εξ οὐδένα, πλήν τῶν τακτικῶν ἀγαποχοριῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ.

ἢ

ΑΝΘΟΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ.

Ὡτως ὀνομάσθη τὸ παρ' ἡμῖν γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα ὠρολόγιον ὄφρατον, εὐόσμον καὶ περιέργον ἄνθος, τὸ ὅποιον παριστᾷ ἢ προκειμένη εἰκὼν.

Ἐλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἕνεκα τῆς κατὰ φαντασίαν ὁμοιότητος τῶν διαφόρων αὐτοῦ μερῶν μὲ τὸν σταυρὸν καὶ ἄλλα ἔργαλεῖα, μὲ τὰ ὅποια σχετίζονται τὰ πάθη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὸ ἄνθος τοῦτου ὑπάρχει πολλὰ ποικιλία εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου — τοῦλάχιστον 135 παραλλαγὰι αὐτοῦ ἀριθμοῦνται μέχρι τοῦδε. Ἡ παρ' ἡμῖν γνωστὴ παραλλαγὴ ἔχει κυανοειδῆ σχεδὸν λευκὰ ἄνθη, καρπὸν δὲ κίτρινον ὠοειδῆ, ἀγῆδ τὴν γεῦσιν.

Ἄλλη τις παραλλαγὴ, φουομένη ἐν Βραζιλίᾳ, ἔχει ζωηρὰ ἐρυθρὰ ἄνθη — ἄλλη εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας κάμνει μεγάλη ἄνθη, λευκὰ ἔξωθεν καὶ κόκκινα

ἔξωθεν, ὃ δὲ καρπὸς αὐτῆς, ὅστις εἶναι ὄλιγον ἄφυον πῶς καὶ πολὺ εὐχάριστος κατὰ τὰς θερμὰς ἡμέρας τοῦ θερούς, λαμβάνει πολλάκις μέγεθος 12—15 δακτύλων τὴν περιφέρειαν.

Ἐπάρχει καὶ ἄλλαι παραλλαγὰι βαθίως ἐρυθροῦ χρώματος καὶ ἐν γένει πάντων σχεδὸν τῶν χρωμάτων, ἀλλ' ὅλα διατηροῦσι τὰ οὐσιώδη χαρακτηριστικὰ τοῦ σχήματος, τῆς ὠραιότητος καὶ τοῦ εὐόσμου.

Τὸ φυτὸν τοῦτο πολλαπλασιάζεται εἴτε διὰ σπόρων, ἢ διὰ κλαδίσκων, ἀφ' ἧν δὲ τάχιστα καὶ ἀποτελεῖ βαθεῖαν σκιάν καὶ ὄφραϊαν πρασινάδα.

Ἡ κυρία ἰδιότης τοῦ γένους τοῦ φυτοῦ τοῦτου εἶναι ναρκωτικὴ, τινὲς τῶν παραλλαγῶν ὅμως αὐτοῦ παρέχουσι καρπὸν, ἐξ οὗ κατασκευάζεται ἀναφυκτικὸν ποτὸν διδόμενον εἰς πικροῦς.

— Κατὰ τὰς γενομένας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Κανναβηργίας ἐν Ἀμερικῇ παρατηρήσεις κάνας μέχρι τοῦδε ἐκ τῶν φοιτητῶν τῶν καπιλότων δὲν ἠξιώθη πτυχίου τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ, ἂν καὶ 2 ἐπὶ 5 καπιλόουσι!

Ὁρολόγιον.

ΦΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ.

(μῦθος)

Ἔνα παιδάκι μιά χαρὰ
Ὅπως εἶν' ὄλα τὰ μικρὰ,
σὸ χέρι του τὸ παχουλὸν
ἐκράτει κάτι τι καλόν
ἐν γλύκυσμα ἐκράτει
ὄρεκτικὸν κομματι.

Πλησίον του μικρὰ γαλῆ
ἐκάθητο σιωπηλῇ
καὶ ἔλειχε μὲ νυσταγμὸν

τὸ στήθος τῆς καὶ τὸν λαμόν,
λευκότετα τὸ χρῶμα
ὡς ὄλον τῆς τὸ σῶμα.

Ἐν φ' ἐμάσσα τὸ μικρόν
ἔκαμον κρότον ἐλαφρόν
τὰ χεῖλη του τὰ βοδινά
καὶ ἡ γαλῆ ἐξ αἰφνης νά...
ἀκίνητος προσέχει
καὶ εἰς τὸ βρέφος τρέχει.

Ἐκεῖνο μὲ χαρὰν πολλὴν
σκόπτει θωπεύει τὴν γαλῆν,

κόπτει, τῆς δίδει, καὶ αὐτὴ
τρώγει καὶ πάλιν τοῦ ζητεῖ,
καὶ μὲ χαρὰν μεγάλην
τῆς μεταδίδει πάλιν.

Κ' ἐν δ' αὖ εἶχε νὰ ζητῇ
τὸ ἠκολούθει καὶ αὐτῇ,
κ' ἔτρεχ' ἐδῶ κ' ἔτρεχ' ἐκεῖ...
Ἄλλὰ ὡς εἶδεν ἡ κακὴ
πῶς γλύκυσμα δὲν ἔχει,
τρέχει κ' ἀκόμη τρέχει!

Παναγ. 1. Φέρμπος.
(Ἐκ τοῦ Ἀττικῶ Ἡμερολογίου.)

ΦΕΙΔΙΑΣ.

Ο Φειδίας είναι ὁ περιφημότετος τῶν ἐπὶ γῆς ὑπαρξάντων ἀγαματοποιῶν ἦτο δ' Ἀθηναῖος τὴν καταγωγὴν, γεννηθεὶς περὶ τὰ 498 π. Χ. ἤρουν εἰς τὸν χρυσοῦν λεγόμενον αἰῶνα τῆς Ἑλληνικῆς ἀνδρείας, σοφίας καὶ πολιτισμοῦ.

Περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου του ἡ ἱστορία δὲν μας ἀναφέρει τίποτε. Ὅτι περὶ αὐτοῦ γνωρίζομεν συνδέεται μὲ τὴν ἀγα-

Φειδίας ὁ ἀγαματοποιός.

ματοποιῶν καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν· τὰ δὲ μέχρις ἡμῶν διασωθέντα ἔργα του θέτουσιν αὐτὸν εἰς τὴν πρώτην καὶ ὑψίστην θέσιν μίᾳ τῶν φηλαίων τεχνῶν. — τῆς γλυπτικῆς.

Ἐκ τῶν ἔργων του τούτων τὰ κυριώτερα εἶναι ἑπτὰ ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς προστάτιδος θεᾶς τῶν Ἀθηνῶν ἦτοι:

1. Τὸ τῆς Ἀρείας Ἀθηνᾶς, τὸ ὁποῖον κατασκευάσας κατ' αἴτησιν τῶν Πλαταίων· τούτου ὁ μὲν κορμὸς ἦτο ξύλινος, ἐπιχρυσωμένος, τὸ δὲ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρες ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο ἐπλήρωσαν οἱ Πλαταῖσις ἐκ τοῦ

μεριδίου τῶν λαφύρων τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης.

2. Τὸ κολλοσιαῖον ἄγαλμα τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, τὸ ὁποῖον κατασκευάσθη ἐξ ὄρειχαλκου καὶ ἐτέθη ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, πρὸς βορρᾶν τοῦ Παρθενῶνος, καὶ ἦτο τόσον ὑψηλόν, ὥστε οἱ ἐρχόμενοι ἀπὸ τοῦ Σουνίου εἰς τὸν Πειραιᾶ διέκρινον τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας καὶ τὴν ἀκρὰν τοῦ δόρατος. Ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τὴν ὁποῖαν ἐκράτει ἡ Ἀθηνᾶ αὕτη, εἰκονίζετο ἡ μάχη τῶν Κενταύρων.

3. Τὸ τῆς Πελλήναϊας Ἀθηνᾶς ἐν Ἀχαΐᾳ, κολλοσιαῖον ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος.

4. Τὸ τῆς Ἐργάνης ἢ Ἐργατικῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἠλίδι ὁμοίως ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, φέρον ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας τὸν ἀγρυπνον ἀλέκτορα.

5. Τὸ τῆς Ἀθηνᾶς Ἀθηνᾶς, ἀριστούργημα τέχνης, δωρηθὲν παρὰ τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὰς Ἀθήνας.

6. Σὺμπλεγμα ἀγαλμάτων ἐξ ὄρειχαλκου, τὰ ὁποῖα οἱ Ἀθηναῖοι ἀφιέρωσαν εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ἐκ τῶν λαφύρων τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης ὡς ἀχαριστήριον ἀνάθημα.

7. Ἀγαλματίον τῆς Ἀθηνᾶς ἐξ ὄρειχαλκου, ὅπερ λέγεται ὅτι ἦτο τὸ κάλλιστον πάντων τῶν ὑπὸ τοῦ Φειδίου ἔργα σθέντων ἀγαλμάτων, καὶ τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη κατόπιν ὡς τόπον τοῦ χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ Παρθενῶνι.

8. Τὸ τῆς Κλειδούχου Ἀθηνᾶς, ἐξ ὄρειχαλκου καὶ τοῦτο. Τὸ κλειδίον ἦτο σύμβολον τῆς μνήσεως εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια.

9. Τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ Παρθενῶνι καὶ διαίαι ἀλλαι γλυφαὶ καὶ τὰ ἀγάλματα, αἵτινα ἐστόλιζον τὰς μετόπας τὴν ζωφόρον καὶ τὰ δύο τόμπανα αὐτοῦ. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο ἦτο κατασκευασμένον ἐκ ξύλου, κεκαλυμμένον μὲ πλάκας ἐξ ἐλεφαντόδοντος καὶ χρυσοῦ· ἴστατο δὲ εἰς τὸ κέντρον σχεδὸν τοῦ Παρθενῶνος ἐν τῷ προδόμῳ καὶ παρίστα τὴν θεᾶν ἴσταμένην, περιδελημένην χεῖρᾳ φάνατον μέχρι τῶν κνημῶν καὶ κρατοῦσαν εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα λόγχην ἢ δόρυ, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν ὁμοίωμα τῆς Νίκης· ἦτο δὲ περιεζωσμένη τὴν αἰγίδα, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε κράνος, ἡ δ' ἀσπίς αὐτῆς ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἰδαίου παρὰ τὸ πλεῦρον αὐτῆς.

Τὸ ὄψος τοῦ ἀγάλματος τούτου ἦτο περίπου 40 ποδῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς βάσεως.

Τὸ ἀγαλμα, ὡς προσελέχθη, ἦτο ἐκ ξύλου, ἐκλύπτοντο δὲ τὸ μὲν πρόσωπον, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες μὲ ἐλεφαντόδοντα, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμα μὲ χρυσοῦν ὁ χεῖρῶν ἦτο ἐκ χρυσοῦ σφυρηλάτου, οὐχὶ παχύτερου γραμμῆς· ἀμφότερα δὲ βε, χρυσοῦ καὶ τὸ ἐλεφαντίνον περικάλυμμα ἦσαν κινητὰ καὶ ἠδύναντο νὰ ἐκβληθῶσι κατὰ βολῆσιν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν κατασκευασμένοι ἐκ τινοῦ εἶδους μαρμάρου, ὁμοίως τὸς μεγάλως πρὸς ἐλεφαντόδοντα, πιθανόν δὲ νὰ ἦσαν καὶ χρωματισμένοι πρὸς παράστασιν τῆς Ἰριδος.

Τὰ διάφορα μέρη τοῦ ἀγάλματος ἦσαν μετὰ μεγάλης τέχνης ἐστολισμένα. Οὕτως ὁ λόφος τοῦ κράνου συνίστατο ἐξ ὀνυχίτου, ἀμφοτέρωθεν δὲ τούτου ἦσαν μυθολογικὰ πρόσωπα ἐκ καθαρῶ χρυσοῦ.

Ἡ αἰγὶς ἔφερε γεγλυμένους ὄφεις, εἰς δὲ τὸ κέντρον αὐτῆς ἦτο ὁμοίωμα τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης — ἅπαντα ἐκ χρυσοῦ, κλαπέντα δὲ ὑπὸ τινοῦ Φιλόργου ἀντικατεστάθησαν δι' ἐλεφαντόδοντος.

Τὸ κατώτερον μέρος τοῦ δόρατος ὑπεστηρίζετο ὑπὸ δράκοντος, παριστάνοντος τὸν Ἐριχθόνιον, τὸ δὲ μέρος τὸ συνέδεν τὴν λαθὴν καὶ τὴν κεφαλὴν παρίστα σφίγγα ἐξ ὄρειχαλκου. Ἐτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἀκρὰ τῶν σανδαλίων τῆς θεᾶς, αἵτινα

ἦσαν 4 δακτύλων τὸ ὄψος, ἔφερον γλυφὰς παριστώσας τὰς κατὰ τῶν Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων μάχας τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἡ ἀσπίς ἔσωθεν μὲν παρίστα τὴν μάχην τῶν Γιγάντων κατὰ τῶν Θεῶν, ἔσωθεν δὲ τῶν Ἀμαζόνων κατὰ τῶν Ἀθηναίων.

Περὶ τὴν βάνην κριστότατο ἢ γέννησις τῆς Πανδώρας, λαμβανούσης δῶρα παρὰ τῶν Θεῶν, καὶ αἱ μορφαὶ 20 διαφόρων θεοτήτων.

Τὸ βῆρος τοῦ χρυσοῦ ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τούτου ἦτο 40 τάλαντα (Θουκυδ. II, 18). Ἐρρανεῖσθε δὲ κολλᾶσθε τῆς ἡμέρας μὲ ὕδωρ, ἵνα προφυλάττῃται ἐκ τῆς ξηρασίας.

Ἐπὶ Δημήτριου τοῦ Πολιορκητοῦ (256 π. Χ.) ὁ Λάχαρις ἐσύλησε τὸν ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τούτου χρυσοῦν.

Εἰς τὸν Φειδίαν ἀποδίδεται ἡ κατασκευὴ καὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγάλματος τοῦ Διὸς, ὅπερ ἦτον ἔργον κλοσσιαῶν τε καὶ ἐξαιτίαν διὰ τὴν τέχνην.

Κατὰ τινα παράδοσιν ὁ Φειδίας ἀπέθανε κατάδικος ἐν τῇ δεσμοτηρῇ τῶν Ἀθηνῶν, κατ' ἄλλην ἐρονεύθη ὑπὸ τῶν Ἡλείων, ἀληθῶς ὅμως ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τμηθῆναι ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὀλίγον πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου 431 π. Χ. Ἡ Ἡλείοι ἀνέδειξαν τοὺς υἱοὺς του Ιερεῖς τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς, τὸν ὅποιον εἶχε κοσμήσει διὰ τοῦ θαυμαστοῦ ἔργου του, ὅπερ ἡ ἀρχαῖότης κατέτασσε μεταξὺ τῶν ἐπιτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου.

Ἐπεξετάθημεν πολὺ εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου ἀγαλματοποιοῦ τοῦ κόσμου, διότι ἐπιθυμοῦμεν οἱ τε μικροὶ μᾶς ἀναγνώσται καὶ οἱ γονεῖς αὐτῶν νὰ ἔχωσι μικρὰν τινα ἰδέαν τῶν ἀθανάτων αὐτοῦ ἔργων.

Η ΤΥΦΛΗ ΛΟΥΚΙΑ.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

« Τὸ κοράσιόν μου ! » εἶπεν ἡ μήτηρ τῆς καὶ τὴν ἐφίλησεν. Ἡ δὲ Λουκία πιάσασα τὸ χεῖρ τῆς τὸ ἐφίλησε πολλάκις, καὶ εἶπε, « Δὲν πειράζει, μητέρα μου, ἐγὼ κάθημαι εἰς τὴν οἰκίαν μαζί σου, καὶ βλέπω ὡς ἡ ἀδελφὴ μου Ἰωάννα. »

Μετ' ὀλίγον δὲ ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Ἰωάνναν νὰ τὴν δώσῃ διὰ νὰ στρεψώσῃ κἀνὲν μανδύλιον. Ἄλλ' ὅτε ἐπροσπάθει νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ εἰς τὸν δάκτυλόν τῆς, ἔκβαλε τὸ νῆμα ἀπὸ τὴν βελόνην, καὶ δὲν ἠμπόρει νὰ σύρῃ τὴν τῤῥίπαν διὰ νὰ τὸ περάσῃ· ἀφοῦ ὅμως ἡ ἀδελφὴ τῆς τὸ ἐπέρασε, καὶ ἐφήρμωσε τὴν ἐργασίαν εἰς τὴν χεῖρά τῆς, ἔκαμε μίαν βελονίαν, τὴν δὲ ἄλλην ἔβαλε πολὺ μακρὰν, καὶ τὴν βελόνην ἐκάρφωσεν εἰς τὸν δάκτυλόν τῆς ἀντὶ τοῦ μανδυλίου, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ.

Ὅθεν ἐπέστρεψε τὸ ἔργον εἰς τὴν Ἰωάνναν καὶ εἶπεν, « οὔτε νὰ βλέπω, οὔτε νὰ παίζω δύναμαι, τί θὰ κάμω Ἰωάννα ; »

Ἡ Ἰωάννα εἶπεν, « Ἐγὼ ἐνίστε ἀναγινώσκω, πλὴν... »

« Ἄλλ' ἐγὼ δὲν δύναμαι ν' ἀναγινώσκω, » εἶπεν ἡ Λουκία· « εἶχα ἤδη μάθει ν' ἀναγινώσκω μικρὰ διη-

γήματα, ὅμως τώρα, ὅσον σκληρὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ τυφλότης ! » καὶ ἐπακουμβήσασα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀδελφῆς τῆς ἀνεστέναξεν ὡς νὰ ἐσπαράχθη ἡ καρδία τῆς.

Παρηλθὼν δὲ ἡμέραι, ἑβδομαῖδες, καὶ μῆνες, καὶ ἡ Λουκία σονειθίσε νὰ ἦναι τυφλὴ, σονειθίσε νὰ εὐρίσκη τὸν δρόμον τῆς περὶ τὴν οἰκίαν καὶ τὸν κῆπον, ἔμαθε νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ βλέπῃ, καὶ μ' ἔδιδον ὅτι δὲν ὑπῆρχαιεν εἰς τὸ σχολεῖον, ὁ ἀδελφός τῆς Θωμᾶς τὴν ἔλεγε καὶ τὴν ἐδίδασκε πολλὰ πράγματα, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἔκβαλλε καὶ τὰ παιγνιδία τῆς καίεν, καὶ εὐρίσκη νέους τρόπους διασκεδάσεως μὲ αὐτὰ.

Ἦτο μὲν τῷ ὄντι λυπηρὸν νὰ βλέπῃ τις αὐτὴν ἐρωτῶσαν, ὅταν ἤνοιγε τὰ βιβλία τῶν ζωγραφιῶν, τί εἰκὼν ἦτο ἐμπροσθέν τῆς, ἢ νὰ τὴν βλέπῃ ἐνδύουσαν τὴν κούκλαν τῆς, καὶ ἰσαίχουσαν τὰ ἐνδύματά τῆς, καὶ φέρουσαν αὐτὴν ὕστερον εἰς τὰς ἀδελφάς τῆς διὰ νὰ μάθῃ, ἂν ἦτο καλῶς ἐνδοδυμένη καὶ εὐπρεπισμένη· ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἤτ' ἄλλο πλέον περιλυπὸς· ἦτο τόσον ὑπομονητικὴ, πραεῖα καὶ φαιδρὰ, ὥς πᾶς τις ἤγγατα αὐτὴν ἐφαινότο δὲ λυπούμενη ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ, μόνον ὅτε συνέβαινέ τι ἀσυνήθιστον.

Ἔτυχε δὲ ποτε νὰ περάσωσιν ἀπὸ τὸ χωρίον ἀνθρώποι ἔχοντες θέατρον ἀγρίων θηρίων. Ἦσαν μεγάλα κλωθία ἔχοντα μέσα ἐλέφαντας, λέοντας, τίγρεις, οὐάνας, πιθήκους, καὶ πᾶν εἶδος ξένων ζώων. Πᾶς τις ὠμίλει περὶ αὐτῶν, καὶ ὅλοι οἱ γέιτονες ὑπῆγαν νὰ τὰ ἴδωσι, καὶ ἡ μήτηρ τῆς Λουκίας ἀφῆκε τὰ παιδιά τῆς νὰ ὑπάγωσιν. Ὅλοι ὑπῆγαν ἐκτὸς τῆς Λουκίας, ἦτις καὶ ἂν ὑπῆγαιεν δὲν ἤθελε δονηθῆ νὰ τὰ ἴδῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

« Ὁ, μήτηρ, ἐγὼ ἐξέρω ὅτι θέλεις, » ἐφώνασαν ὁ Θωμᾶς καὶ ἡ Ἑλένη οἱ δύο ὁμοῦ, ὁρομαίως ἐλθόντες μίαν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ Σχολείου.

« Τί θέλω ; » ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ των.

« Θέλεις μᾶς ἀφήσει νὰ ὑπάγωμεν μ' ἄλλα τὰ ἀγόρια καὶ τὰ κοράσια τοῦ σχολείου. »

« Ποῦ νὰ ὑπάγετε ; »

« Εἰς τὴν πεδιάδα διὰ νὰ συναζώμεν βατόμωρα· αὐτοὶ δὲν θέλομεν ἔχει σχολεῖον· καὶ ὅλοι ἐσυμφωνήταμεν νὰ σηκωθῶμεν ἀνωρὶς καὶ νὰ πάρωμεν τὸ φαγητόν μας, καὶ νὰ συναζώμεν ἐκεῖ μεγάλα καλάθια ἄνθη καὶ βατόμωρα. Μᾶς ἀφίνεις νὰ ὑπάγωμεν, μήτηρ ; »

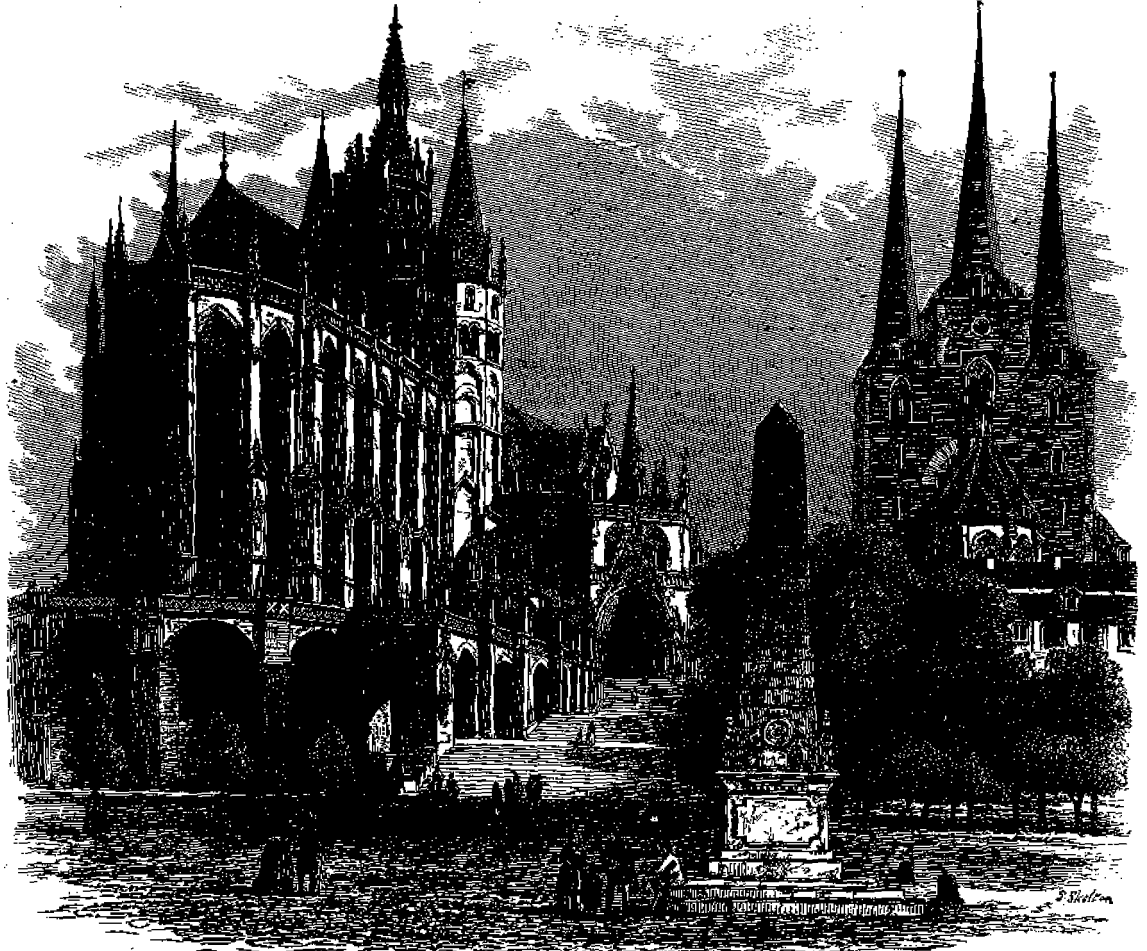
« Καὶ ἐγὼ ἐμπορῶ νὰ ὑπάγω ; » εἶπεν ἡ Λουκία.

« Μάλιστα, μήτηρ, » ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς, « ἐγὼ τὴν πᾶνω ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὴν ὁδηγῶ ἄφες καὶ τὴν Λουκίαν νὰ ὑπάγῃ. »

Ἡ Μήτηρ των ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν αἰδαν, καὶ οὕτως ἐξημέρωσαν, ὁπῆγαν ἔξωθεν τοῦ σχολείου διὰ νὰ ἐνωθῶσι μὲ τὰ ἄλλα παιδία.

Ἦτο εὐχάριστος ἡμέρα, ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρὸς καὶ ἠραιός, ὁ ἥλιος λαμπρὸς, ἡ χλόη καὶ τὰ δένδρα ἦσαν ὀρεσερὰ, καὶ εἰς τὰ παιδία ἦσαν εὐθυμία καὶ ἡλαρά. Καὶ ἡ Λουκία ἦτο εὐθυμὸς, διότι ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῆ τὴν θερμὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου, καὶ τὸν ὀρεσερὸν ἀέρα, καὶ νὰ ἀκούσῃ τὰ γλυκὰ κελαδῆματα τῶν πτηνῶν,

Ἄλλὰ δὲν ἠμπόρει νὰ βλέπῃ τοῦ ἦσαν τὰ ἐρυθρὰ βατόμωρα, καὶ εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐπὶ τῆς βάρου διὰ νὰ τὰ ψηλαφήσῃ, αἱ ἀκανθαὶ ἐκέντησαν τοὺς δακτύλους τῆς. Καὶ ἐνῶ ὁ Θεωμᾶς ἐνησχολεῖτο τόσον εἰς τὸ νὰ συνάγῃ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν φυλάττῃ, αὐτὴ ἐπερπάτει ὅπου δὲν ἦτο μονοπάτιον, καὶ τέλος πάντων ὀλισθήσασα ἔπεσε μέσα εἰς τὰς ἀκανθῶδεις βάρους, καὶ κατεκενιρώθη καὶ κατεξεσχίσθη, καὶ ὄπεφερε πολὺ. (Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Μητροπολιτικὴ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἐρφουρτ.

καὶ τὸν εὐτραπέλον γέλωτα τῶν συντρόφων τῆς.

Ἡ παιδίς ἦτο ὀλίγον μακρὰν· ἀλλὰ τέλος πάντων ἔφθασαν ἐκεῖ, καὶ καθίσαντες ὑπὸ σκιὰν ἔφαγον τὸ γεῦμα των, καὶ ἔπειτα λαβόντες τὰ καλάθια των, μὲ μεγάλην βοὴν ἔτρεξαν μεταδὺ τῶν βάρων, αἵτινες ἦσαν εἰς πλῆθος ἐκεῖ.

« Ἐρχου κοντὰ μου, Λουκία, » εἶπεν ὁ Θεωμᾶς· καὶ ἐκεῖνη ἔπιασε μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὸ φόρεμά του, καὶ ἠκολούθει αὐτὸν, ὅπως ἠδύνατο.

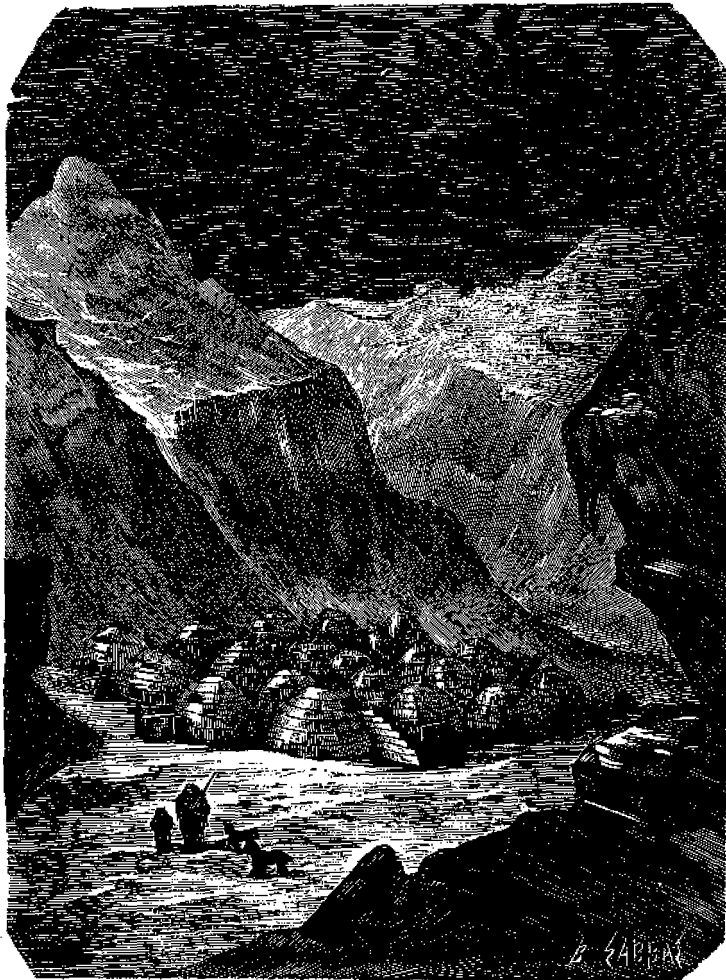
ἘΡΦΟΥΡΤ.

Ἡ πόλις Ἐρφουρτ, πρωτεύουσα τῆς Θουριγγίας, ἐστὶν ἡ πόλις ἡρώδης, διότι ἐνταῦθα ὁ Λούθηρος ἐτελείωσε τὰς θεολογικὰς του σπουδὰς, ἐνταῦθα ἐκουρεῖθη μοναχὸς, γενόμενος ἀποδεκτὸς εἰς τὸ τάγμα τῶν Βενεδικτινῶν, καὶ ἐνταῦθα κατὰ πρῶτον ἠτύχησε νὰ εὕρῃ ὀλοκληρὸν τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἢ ἀνάγνωσις τῆς ὁποίας ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς του εἰς τὴν ἀλήθειαν.

και προητοίμασεν αυτον να αναλάβη το εργον του κη-
 ρύματος του Εθαγγελίου, εναντίον των αφορισμών,
 των αναθεμάτων, των διωγμών και των κινδύνων,
 εις τους οποίους ενεκα τούτου εξετέθη, θέσας ούτω τα
 θεμέλια της Αναμορφώσεως, η οποία επροξένησε τό-
 σσην ριζικήν μεταβολήν εις τον κόσμον. Έν τῇ πόλει
 ταύτῃ διατηρεῖται εἰσέτι τὸ δωμάτιον, ἢ κελλίον τὸ κελ-
 λίον, τὸ ὁποῖον ὁ Λούθηρος μετεχειρίζετο καθ' ὅλον
 τὸν χρόνον τῆς ἐν τῷ μοναστηρίῳ ἐκείνῳ διαμονῆς

του, ἔτι δὲ ἡ τρά-
 πεζα καὶ ἡ καθέδρα
 του, καὶ αὐτὴ ἡ
 Γραφή, τὴν ὁποίαν
 κατὰ πρῶτον εὔρε-
 σκαλίζων τὴν βι-
 βλιοθήκην τοῦ Πα-
 νεπιστημίου. Πολ-
 λοι ἀπὸ θα τοῦ
 κόσμου τὰ μέρη ἐ-
 πισκέπτονται κατ'
 ἔτος τὸ Ἐρφουρτ
 χάριν τοῦ κελλίου
 τούτου.

Ἡ προκειμένη
 εἰκὼν παριστᾷ τὴν
 πόλιν Ἐρφουρτ, τὴν
 ὁποίαν ἐπισκεφθέν-
 τες καὶ ἡμεῖς κατὰ
 τὸ 1869 ὠδηγή-
 θημεν εἰς τὸ ἐν λό-
 γῳ κελλίον, τὸ ὁ-
 ποῖον εἶναι τὸ μό-
 νον ἀπομεινᾶριον
 τοῦ μεγαλοκρεπούς
 ποτε μοναστηρίου
 τῶν Βενεδικτινῶν,
 ὅπου ὁ Λούθηρος
 καθ' ἀρχὰς συνε-
 θίξε νὰ ἀσκήσῃ εἰς
 τὰς αὐστηρότητας
 τοῦ μοναχικοῦ βίου

Χωρίον τῶν Ἐσκιμῶ.

καὶ κατοπιν εἰς τὴν μελέτην τῆς Βίβλου, ἧτις τὸν ἀνύ-
 φωσεν ἀπὸ ποταποῦ μοναχοῦ, ἐπιζητοῦντος τὴν σωτη-
 ρίαν του διὰ τῶν κακουχιῶν τοῦ σώματος, εἰς τὴν πε-
 ριωπὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Αναμορφώσεως, ἧτις ἐπέφε-
 ρε ριζικὴν ἀναστάτῳσιν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου!

—Λάμαχος ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπέπληξέ ποτε λογαγόν τινα
 πταίσαντα. Ἐλθὼν δὲ ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ τὸ πράξῃ πλέ-
 ον, «Εἰς τὸν πόλεμον εἶπεν ὁ Λάμαχος ἀδύνατον νὰ πταίσῃ
 τις τις.»

ΕΣΚΙΜΩ.

Οὕτω καλοῦνται οἱ κάτοικοι τῶν υπερβορείων με-
 ρῶν τῆς Ἀμερικανικῆς καὶ Εὐρωπαϊκῆς Ἠπειροῦ, ἰδίως
 δ' οἱ τῆς Γρηλανδίας, ἧτις δὲν ἐξηκριβώθη εἰσέτι, ἀν ἦναι
 νῆσος, ἢ μέρος τῆς Ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης. Ὁ ἀριθμὸς
 αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς 7,000 ψυχῶν περίπου.

Περιγραφὴν τῆς μορφῆς, τοῦ χρώματος, τῶν ἔξω-
 τῆς ἐνδομασίας, τῆς θρησκείας κλ. θέλωμεν δώσει εἰς
 τὸ ἐπόμενον φύλ-
 λον, ὁμοῦ μὲ τὴν
 εἰκὼνα ἐνὸς τῶν ἀρ-
 χηγῶν αὐτῶν· ἐν-
 ταῦθα θέλωμεν πε-
 ριορισθῆ περιγρά-
 φοντες τὰ ἀφορών-
 τα τὰς κατοικίας
 των, τὰς ὁποίας
 παριστᾷ ἡ προκει-
 μένη εἰκὼν.

Οἱ Γρηλανδοὶ ἔ-
 νεκα τοῦ διηγεκοῦς
 πάγου, εἰς τὸν ὁ-
 ποῖον εὐρίσκονται,
 καὶ τῆς ἐκ τούτου
 ἐλλείψεως τῆς ἀ-
 ναγκαίας ξυλείας,
 δὲν δύνανται νὰ ἔ-
 χουσι καλὰς οἰκίας.
 Αἱ κατοικίαι των
 εἶναι μᾶλλον κα-
 λύβαι πενιχραὶ, κα-
 τασκευάζουσι δὲ αὐ-
 τὰς διαρκεῖς, ὅπως
 παρίστανται ἐν τῇ
 προκειμένῃ εἰκόνι,
 ἐκ χώματος, τύρ-
 φης, εἴτε ἡμισπο-
 λιθωμένων φωτῶν,
 ὁστῶν ἰχθύων κλ.
 εἶναι δὲ κοιναὶ τὸ

σχῆμα, κατὰ τὸ ἡμῶν ἐντὸς τῆς γῆς καὶ μὲ ἐν' μύ-
 νον παράθυρον, ὅπερ ἀντὶ ὑάλου καλύπτεται μὲ τετα-
 μένα καὶ ἀπεξηραμμένα ἐντόσθια φαλαγγίς.

Ἐσωτερικῶς περὶ τῆς βάσεως ὄψονται κυκλωτέρες τι
 ὑψίμα ἐκ χώματος, τοῦ ὁποίου ἡ ἄνω ἐπιφάνεια κα-
 λυπτεται μὲ δέρματα φακῶν, μετεχειρίζονται δὲ αὐ-
 τὸ ὡς κάθισμα καὶ ὡς κλίνην, κοιμώμενοι ἐπ' αὐτοῦ
 ἀναμῆ ὅλοι οἱ τοῦ οἴκου, ὡς οἱ χοῖροι!

Ὡς λύχον μεταχειρίζονται τεμάχιον μαλακοῦ στεα-

τίτου λίθου, τὸν ὅποιον κοιλαίνουν, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου μεταχειρίζονται ἀντὶ μὲν ἐλαίου πάχος φάκης, ἀντὶ δὲ φσιτικίου λειχῆνα. Ὁ λύχνος οὗτος κρεμάται ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς καλύβης καὶ ὑπηρετεῖ τὸν διπλοῦν σκοπὸν τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς θερμασίας. Ἐννοεῖται, ὅτι ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως ἀερισμοῦ ἢ ἐντὸς τῶν καλυβῶν θερμοκρασία εἶναι πτηγερὰ καὶ δυσώδης, ἢ δὲ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια κατάμαυρος ἐκ τῆς ἀσβόλης τῆς ἐκ τῶν λύχνων προξενουμένης. Ἐκτὸς τούτου αἱ καλύβαι αὐταὶ χρησιμεύουν ὡς ἠποθήκαι καὶ ὡς ἀποθήκαι τῶν ὀλίγων ζωοτροφῶν, τὰς ὁποίας κατὰ τὸ θέρος προμηθεύονται διὰ τοῦ κωνηγίου καὶ τοῦ ὄψαρεύματος. Ἐνίοτε ἀναγκάζονται νὰ κατασκευάσουν τὰς καλύβας τῶν ἐκ τεμαχίων πάγου, τὰς ὁποίας περικλύουν ἔσωθεν μὲ βρύα, ἀλλὰ καὶ ταύτας καὶ τὰς διαρκεῖς ἀναγκάζονται νὰ ἐγκαταλείψουν εὐθὺς ἀφοῦ ἀρχίσῃ τὸ θέρος καὶ νὰ κατοικήσουν εἰς σκηνὰς κατασκευαζομένας ἐκ δερμάτων φωκῶν, διότι ἡ ὑγρασία καθίσταται ἀνυπόφορος.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΑΜΠΗ ΚΑΙ ΤΟ ΡΟΔΟΝ.

(Μ 5 Θ α ς.)

Κορία τις περιπάτει ἐν τῷ κήπῳ τῆς πρωίας τινὰ θερρινῆν, καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἔλαμπε καθαρὸς καὶ λαμπρὸς, ἢ δὲ αὖρα ἐφύσα ἐντὸς τοῦ ὁροσεροῦ κήπου, ἤκουσε δὲ τὰ φύλλα σείμενα καὶ ἐγνώρισεν ὅτι συνωμίλουν τὰ φυτὰ πρὸς ἄλληλα, προσέτασα δὲ ἤκουσε τὰ ἀκόλουθα.

Γηραιά τις δρῦς ἔλεγε πρὸς τὰ τριγύρω τῆς ἄνθη καὶ φυτὰ, «Τέκνα μου, ἀποτινάξατε τὰς ἐπὶ τῶν φύλλων σας κάμπας...»

«Καὶ διατί τάχα;» ἀνεφώνησαν πάντα ὁμοῦ τὰ φυτὰ. Τὸ ἀρχαῖον δένδρον ἀπεκρίθη «διότι ἐάν δὲν ἀπαλλαγθῆτε ἀπ' αὐτὰς, θὰ σὰς καταφάγουν.»

Τότε ἐτρόμαξαν τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη, καὶ ἤρχισαν νὰ τινάζωνται ἕως ἔτου ἄπασαι αἱ κάμπαι κατέπεσαν.

Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου ἦτον ὠραία τις κτρινή τριανταφυλλιά, ἥτις κατ' ἀρχὰς μὲν καὶ αὐτὴ μετέσχε τοῦ φόβου τῶν λοιπῶν φυθῶν καὶ ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ ἀποτινάσῃ τὰς κάμπας ἕως ἔτου μία μόνη ἔμεινε. Τότε εἶπεν ἡ τριανταφυλλιά «Αὐτὴν τὴν καυμένην ἄς τὴν ἀφήσω, δὲν ἔμπορεῖ νὰ μοῦ κάμῃ κακόν.»

«Ὅχι, ὄχι» ἀνέκραξεν ἡ δρῦς, «ρίψε τὴν κάτω, διότι καὶ μία εἶναι ἀρκετὴ νὰ σὲ καταφάγῃ.» «Ἄλλα», ἀπήντησε τὸ βόδιον, «κύτταξέ τὴν τί ὡμορφὴ ἔπου εἶναι μὲ τὰ ματάκια τῆς, καὶ τὰ ποδαρούδια τῆς. Βεβαίως δὲν ἔμπορεῖ νὰ μὲ θλάψῃ.»

Ἡ δρῦς ἔσεισεν ἀποτρεπτικῶς τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ τὸ ἀνόητον φυτὸν δὲν τῇ ἔδωκε προσοχὴν καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν ὠραίαν κάμπην.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἡ κορία τοῦ κήπου περιπάτει ἐν αὐτῷ, καὶ διεληθῆσα ἐκαίθη εἶδε τὴν τριανταφυλλίαν ἐξηραμμένην καὶ στερουμένην φύλλων, ἤκουσε δὲ αὐτὴν στεναζούσαν γοερῶς «ὦ! ποτὲ δὲν ἐφαναζόμεν ὅτι μία καὶ μόνη κάμπαι ἠδύνατο νὰ μὲ καταστρέψῃ!»

Οὗτω λοιπὸν ἔχει καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ ἠλικιωμένοι καὶ οἱ ἔχοντες πείραν τῶν πραγμάτων συμβουλεύουσι τὰ παιδία νὰ ἀπέχωναι τῶν μικρῶν ἁμαρτημάτων, διότι ἐάν δὲν το κάμνωσιν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἁμαρτία θέλει εἰσχωρήσει εἰς τὴν καρδίαν των καὶ θέλει τὴν καταφάγει.

Οἱ παῖδες ἡμῶν νημιζοῦσιν ὅτι ἤξεύρουσι καλλίτερα καὶ περιφρονοῦν τὴν συμβουλήν τῶν πρεσβυτέρων, ἕως ἔτου γηράσωσι καὶ τότε ἀναγνωρίζουν μὲν ἐκ πικρᾶς πείρας τὴν ἀλήθειαν τῶν παραίνεσεων τούτων, καὶ κλαίουσι τὰς ἀπολεσθεῖσας εὐκαιρίας των πρὸς ἀποτίναξιν τῶν «μικρῶν ἁμαρτημάτων,» ἀλλ' εἶναι τότε πολὺ ἄργά!

ΠΕΡΙ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ.

(Ἐκ τῆς περιηγήσεως τοῦ Ἑλλῆνος προσέτιμου
Ζ. Δ. Μητσάκη τὸ 1879.)

ΓΛΩΣΣΑ, ΚΑΙΜΑ ΚΑΙ ΠΡΟΪΟΝΤΑ.

Ἡ Ἀβυσσινία, ἡ τῶν ἀρχαίων Αἰθιοπία, εἶναι χώρα ὀρεινοτάτη ἢ μᾶλλον εἶναι ἡ Ἐλβετία τῆς Ἀφρικῆς, σχηματίζουσα κυρίως ἐκτεταμένον ὄροπέδιον. Τὰ ὄρη τῆς ἐκτείνονται εἰς μελαγγεῖους στεφάνους ἠνωμένους πρὸς ΔΜ μετὰ τῶν Ὀρέων τῆς Σελήνης. Τὰ πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν παραλία αὐτῆς, τὰ παρὰ τῶν Αἰγυπτίων κατεχόμενα, εἶναι ἀμμώδη, χθαμαλά, ξηρά καὶ ἄγονα, ἔρημα σχεδὸν καὶ θερμότατα. Ἐχει ὄρη ὑψηλότατα καὶ κατάφυτα. Αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων τοῦ Σεμῆν, ὄλαι σχεδὸν χιονοσκεπεῖς, ὑπερβαίνουσιν εἰς πολλὰ μέρη τὰ 4,500 μέτρα ὕψους ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης.

Οἱ Αἰθίοπες λαλοῦσι καὶ γράφουσιν ἰδίαν γλῶσσαν, ἥτις εἶναι ἐκ τῶν Σημιτικῶν. Ἡ φιλολογικὴ των γλῶσσα εἶναι ἡ ἀρχαία Γκιζέ, γνωστὴ μόνον παρ' ὀλίγοις φιλολόγοις. Ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ Τιγρέ λαλοῦσι τὴν Τιγριανῆν, ἥτις πλησιάζει πρὸς τὴν ἀρχαίαν Γκιζέ, ἐν Ἀμάρα, Σόα καὶ λοιπῇ Αἰθιοπία ὁμιλοῦσι τὴν Ἀμαρικήν.

Τὸ κλίμα εἶναι εὐκρατον. Δύο δὲ μόνον ἐποχαὶ τοῦ ἔτους διαρκοῦσιν, ὁ χειμὼν καὶ τὸ θέρος. Διὰ τὸ φθινόπωρον καὶ τὴν ἀνοιξὴν οὐδὲ λέξεις ἂν ἔχουσιν ἐν τῇ Αἰθιοπικῇ. Ἡ διάρκαία τῆς τε νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας εἶναι σχεδὸν ἡ αὐτὴ, διότι ἡ Αἰθιοπία πλησιάζει πρὸς τὸν Ἰσημερινόν. Ὁ χειμὼν ἀρχεται περὶ τὰ τέλη Ἀπριλίου καὶ λήγει περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου, καὶ ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ

Σταυροῦ (14 Σεπτεμβρίου) ἄρχεται τὸ θέρος.

Τόσφ τὰ ὄροπεία, ὄσφ καὶ αἱ πεδιάδες εἶναι εὐφορώταται, ἰδίως εἰς δημοτριακοὺς καρπούς· ὑπάρχουσι μάλιστα δημοτριακῶν καρπῶν εἶδη, μὴ ἀπαντώμενα ἐν Εὐρώπῃ, ὡς τὸ ἀγαπητὸν τοῖς Αἰθίοφι τέφ, δι' οὗ κατασκευάζουσι ἔγκαιρον ἄρτον, ὃν προτιμῶσι τοῦ αἰνίου, ὁ δίδωμος σίτος, καὶ ἄλλοι καρποί. Ὁ σίτος εἶναι λευκότερος καὶ καλλίτερος τοῦ ῥωσικοῦ. Σπαύρουα καθ' ἑλίας τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους τρεῖς καὶ τετράκις καὶ ἀροτρώσι διὰ τοῦ ἀρότρου τοῦ Ἡσιόδου! Ἡ φωτική βλάστησις εἶναι ἀνεπτυγμένη εἰς ἀνώτατον βαθμὸν, τοῦτο δὲ προέρχεται ἐκ τῶν ἐτησίων βροχῶν, αἵτινες διαρκοῦσιν ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου. Ὅρη, πεδιάδες, κοιλάδες καὶ χαράδραι εἶναι κατάφυτα. Ἡ λεμονέα, ἡ ἐλαία, τὸ ἱάσμον εἶναι αὐτοφυῆ καθ' ἅπασας σχεδὸν τὰς ἐπαρχίας τῆς Αἰθιοπίας. Ὁ βράμβαξ καλλιεργείται ἢ ἄμπελος εὐδοκίμει, ἀλλὰ δὲν καλλιεργείται, διότι πρὸ ἐτῶν ἄλλαι μὲν ἐξ ἀσθενείας κατεστράφησαν, ἄλλαι δὲ ἐξερριζώθησαν ὑπὸ τοῦ τότε αὐτοκράτορος Θεοδώρου, ἕνεκα τοῦ κλήρου κατασκευάζοντος οἶνον δῆθεν διὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ μεθύοντος. Τὰ κίτρα, ἡ ἀγριοτριανταφυλλέα ἢ λευκή, ὁ βασιλικός, διάφορα εἶδη ἡδυσόμου καὶ δάση ἐκ γαρδενιῶν ὑπάρχουσι ἐν ἀφθονίᾳ.

Ὡς ἐκ τῶν ἐτησίων βροχῶν αἱ βοσκαὶ εἶναι ἀφθονώταται, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἢ κτηνοτροφία ἀνεπτυγμένη ἀκόπως εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν ἰδίως εἰς ἀγελάδας, ἵππους καὶ ἡμίονους. Μία ὥραία καὶ μεγάλη ἀγελαὶς τιμᾶται ἀντὶ 3—5 τάλληρων (τὸ τάλληρον ἔχει 4 [2 φράγκα), εἰς ἐκλεκτὸς ἵππος, 8, 12 ἢ 20 τάλληρα, μία ἡμίονος 12—20 τάλληρα. Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις Γκοδῆζαμ καὶ Σόας ἔτι εὐθηνότερα. Προϊόντα εἶναι ἀφθονα τὰ ἐξῆς: δημοτριακοὶ καρποί, δέρματα, βούτυρον, μέλι ἐξάιρετον, κηρὸς, καφές, ἐλεφαντόδους, μύσχος καὶ χρυσός. Τὰ τελευταῖα προέρχονται ἐκ τοῦ Γκάλλα. Ὁ σίδηρος, ὁ μόλυβδος καὶ τὸ θάϊον εἰσὶν ἐπίσης ἀφθονα. Ὡσαύτως ὁ ἄργυρος, ὁ χρυσός, ὁ χαλκός, τὰ μέταλλα εἶναι πλούσια, ἀλλ' οὐδεὶς καταγίνεται εἰς τὴν μεταλλευτικὴν! Ὁ σίδηρος εὐρίσκεται σχεδὸν ἐν καθαρᾷ καταστάσει. Πρὸς κατασκευὴν δὲ ἐργαλείων τινὸς λαμβάνουσι μέταλλον φυσικόν, τὸ παρακοῦσιν ἐν πυρᾷ ξύλων, τὸ σφυρηλατοῦσι καὶ οὕτω κατασκευάζουσι μαχαίρας, λόγγας, ξίφη καὶ ἄροτρα. Ὑπάρχει πληθὺς λεόντων, ἐλεφάντων, βίονκερῶτων, λεοπαρδάλεων, ὡαινῶν, ἵπποκοτάμων, καὶ κροκοδειλῶν ἐν διαφόροις ἐπαρχίαις, σπάνις δὲ ὄφρα.

ΤΕΧΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

Τί εἶναι ἐπιστήμη, ἄγνωστον ἐν Αἰθιοπία. Αἱ τέχναι εἶναι ἐν σπαργάνοις ἔτι, ἵνα μὴ εἶπω ὅτι σπανίζου-

σιν. Ὀλίγιστοι καταγίνονται εἰς τὴν σιδηρουργικὴν, πάντοτε δὲ πρὸς κατασκευὴν ὄπλων. Ἡ βυρσοδεψικὴ, ἡ ὑφαντικὴ καὶ ἡ χρυσοχοία εἶναι ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένα, καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ὑφαίνουν, αἱ δὲ γυναῖκες νήθουσι. Τὴν χρυσοχοίαν ἐδιδάχθησαν παρ' Ἑλλήνων. Ὁ ἀρχηγὸς μάλιστα τῆς συντεχνίας καὶ χρυσοχόος τοῦ αὐτοκράτορος, ὀνομαζόμενος Ἀριστοτέλης, εἶναι υἱὸς Ἑλλήνος. Ἦλθε καὶ μὲ ἐπεσκέφθη μετὰ χαρᾶς καὶ σεβασμοῦ, εἰπὼν μοι «ὁ πατήρ μου ἦτο Ἑλλήν λευκὸς ὡς σέ...» Ἐπίσης καὶ τῆς ραπτικῆς οἱ πρότεροι διδάσκαλοι ὑπῆρξαν Ἑλληνες καὶ κατὰ τὴν ἐν Ἴον-θαρ διαμονὴν μου, Δημήτριός τις υἱὸς τοῦ ἐξ Ἡκείρου Δημητρίου Δέστα, ὅστις ἐδίδαξε τὴν ραπτικὴν, μ' ἐπεσκέφθη καὶ μοι προσέφερεν ἄρτον, οἶνον καὶ ἄμυρον. Ἐν γένει παρετήρησα ὅτι οἱ Αἰθίοπες μεθ' ὑπερήφανίας καυχῶνται ὅτι ἐδιδάχθησαν παρ' Ἑλλήνων τὰς τέχνας. (ἀκολουθεῖ).

ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΕΝ Τῇ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦῃ.

Ὅταν ὁ Ὀλιβερ Κρόμουελλ ἐγένετο στρατηγὸς τοῦ στρατοῦ τοῦ Νομοθετικοῦ σώματος τῆς Ἀγγλίας διέταξεν ἕκαστον στρατιώτην νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ μίαν Ἀγίαν Γραφὴν «τῆς τσέπης.»

Κακοῦθις τις νεανίας, ἀνῆλκεν εἰς ἓν τῶν ταγματῶν τοῦ Κρόμουελλ, μετὰ τινος ἡμέρας εὐρέθη εἰς συμπλοκὴν τινὰ μὲ τὰ βασιλικά στρατεύματα, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ περισσότεροι τῶν συστρατιωτῶν του ἔπεσαν νεκροί. Τὴν δ' ἐσπέραν ἐπανεβλῶν εἰς τὸν στρατῶνα, πρὶν κατακλιθῆ, ἐξήγαγε τὴν Ἀγίαν Γραφὴν ἐκ τῆς τσέπης του καὶ παρετήρησεν εἰς αὐτὴν μίαν τρῶπαν! Ἀνοίξας δὲ καὶ φυλλολογήσας εὗρεν, ὅτι μία σφαῖρα εἶχε διατροπήσει τὸ πρῶτον μέρος τῆς Γραφῆς, φθᾶσει μέχρι τοῦ Βιβλίου τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ καὶ σταθῆ εἰς τὸ ἐξῆς ἐδάριον: «Εὐφραίνου νεανίσκε ἐν τῇ νεότητι σου... ἀλλ' ἤθευρε ὅτι δι' ἑλα ταῦτα ὁ Θεὸς θὰ σὲ φέρῃ εἰς κρίσιν.» Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἔκαμε τὸν παραλελυμένον ἐκείνον νεανίαν νὰ σκεφθῆ κάλλιον, νὰ μετανοήσῃ διὰ τὴν ἀγχεσίαν ζωὴν του, καὶ νὰ γείνη ἄλλος ἄνθρωπος.

Τοιαύτας σφαῖρας ὁ Θεὸς διὰ τῆς Προνοίας του στέλλει εἰς πάντας τοὺς κακοὺς, τοὺς μὴ ὀρθῶς περιπατοῦντας, ἀλλὰ δοστωχῶς δὲν θέλουσι νὰ μετανοήσουν.

— Ὡσαύτως βλέπομεν κυρίαν τινὰ φέρουσαν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς κυνάριον, καὶ τοιαύτας ἔχομεν ἀρχετὰς ἐν Ἀθήναις, ἐνθιμούμεθα τί εἶπεν ὁ Καίσαρ περὶ τῶν ξένων, αἵτινες περιεφέροντο εἰς τὴν Ῥώμην, ἔχουσαι κειθῶς καὶ κυνάρια εἰς τοὺς κόλπους των. «Ὡς φαίνεται αἱ γυναῖκες αὐτὰς εἰς τὴν χώραν τῶν δὲν γεννοῦν παιδιὰ ἰσ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

ΚΑΙΣΑΡ ΔΕΚΟΡΝΕ,

ὁ ἄχριστος γράφος

Πρὸ πενήντα περίπου ἐτῶν ἐγενήθη ἐν Ἀθῆναις τῆς Γαλλίας εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς πτωχοῦ υποδηματοποιῦ παῖδιον τι, τὸ ὅποιον δυσκόλως θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς παῖδιον. Δὲν εἶχε χεῖρας, οἱ πόδες του ἠμοίαζαν πρὸς κοκκαλίνα στελέχη καὶ εἶχε μόνον τέσσαρα δάκτυλα εἰς ἑκάστου τῶν ἰσχυῶν ποδῶν του. Ὁ Καίσαρ (οὕτως ὠνομάζετο τὸ παῖδιον) μὴ ἔχων χεῖρας ἤρχισε πρῶτιστα νὰ κάμῃ καλὴν χρῆσιν τῶν ποδῶν του. ἤρχισε νὰ κάμῃ μὲ τούτους πόδας του δεξιὰ τὰ ἄλλα παῖδια ἐπραττον μὲ τὰς χεῖρας των. Οὕτως ὁ Καίσαρ μὲ τούτους πόδας του ἠδύνατο νὰ βίπτῃ τὴν σφαιρὰν νὰ κόπτῃ ξύλα μὲ τὸ μαχαίριδόν του καὶ νὰ κόπτῃ τὸν χάρτην μὲ τὴν φαλίδα τῆς μητρὸς του. Ἡμέραν μέλιστα τινὰ εὐρέθη ἔχων μεταξὺ τοῦ δακτύλου τοῦ ποδὸς κονδύλιον μὲ τὸ ὅποιον προσεπάθει νὰ γράψῃ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ὠδήγησε γέροντά τινὰ διδάσκαλον τῆς καλλιγραφίας ὅπως προσφερθῆ νὰ τὸν διδάξῃ νὰ γράφῃ ἀνευ πληρωμῆς. Καὶ εἰς ἓν ἔτος ὁ ἄχριστος Καίσαρ ἔγραψε καλλιτέρα ἀπὸ πολλοὺς συνηθιστάς του.

Μετὰ ταῦτα ὁ διδάσκαλός του ἐδοκίμασε νὰ τὸν διδάξῃ τὴν ζωγραφικὴν. Ἐπέδωκε δὲ τὸσον εἰς αὐτὴν ὥστε εἶχε γερῆσαι τὴν οἰκίαν ἀπὸ εἰκονογραφίας καὶ τοκοθεσίας αἱ ὅποιαι ἐξέπληκτον τὸν ὀφθαλμὸν ἑκάστου καλλιτέχνου, θὰ τὸ πιστεύσωσιν οἱ ἀναγνώσται μας! Μετ' ὀλίγα ἔτη ὁ Καίσαρ ἐπέδιδε τὰ μεγαλειότερα βραβεῖα εἰς ὅλας τὰς τάξεις τὰς ὅποιας διήρχετο αἰ δὲ εἰκονογραφίαι του περιήλθον εἰς μεγάλην ζήτησιν. Πρίγκιπες καὶ εὐγενεῖς τὸν ἔλαβον ὑπὸ τὴν προστασίαν των.

Ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐξηκολούθησε τοιουτοτρόπως ἐργαζόμενος ἕως ὅτου οἱ πόδες του παρέλυσαν. Καὶ μετὰ δύο μῆνας θῆλ. εἰς τὰς 26 Ἀπριλοῦ 1846 ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀρχαίας τοῦ πατρὸς του.

Ὅποια θαύματα δύνανται νὰ συνετελεσθῶσιν, ὅποια κωλύματα δύνανται νὰ καταβληθῶσι διὰ τῆς ἐπιμελείας, ὑπομονῆς, καὶ ἐπιμονῆς!

— Ὁ μετρίφων ὁμοιάζει μὲ πλάστιγγα, ἥτις κατέρχεται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους ἵνα ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἄλλο.

- Δὲν πρέπει νὰ λέγῃ τις περὶ τοῦ ὁποίου σκέπτεται, ἀλλὰ νὰ σκέπτεται περὶ τοῦ ὁποίου λέγει.

— Ἀνθρώπος λάλος καὶ ἀθυρόστομος ὁμοιάζει πρὸς ἐπισολὴν ἀσφράγιστον, τὴν ὅποιαν πᾶς τις δύναται νὰ ἀναγνώσῃ.

— **Εὐγενὴς ἐπιπλήξει.** Γυνὴ τις ταξιδεύουσα διὰ τοῦ ἀθηροδρόμου ἠνωχλεῖτο μεγάλως ἐκ τῆς πολυλάλου γλώσσης νέου τινός, ὅστις συνεταξιδεῖα μετ' αὐτῆς ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέτης, καθήμενος ἀκριβῶς ἀπέναντι αὐτῆς, ἐκ δὲ τοῦ ἔσωτερικοῦ του ἐφαίνετο δεῖ ἦτο σπουδαστής.

Μὴ θέλουσα ὁμοῦ; νὰ τὸν προσβάλῃ, παρακαλοῦσα αὐτὸν κατ' εὐθείαν νὰ πάσῃ τὴν πολυλογίαν του, ἀπεφάσισε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ αὐτὸ τέλος διὰ τινος ἐντέχνου ἀστείου, καὶ λοιπὸν τὸν ἠρώτησε—

«Γνωρίζετε κύριε ἕνα γλώσσας;»
 «Μάλιστα, κυρία, διαφόρους» — ἦτο ἡ ἀπόκρισις.
 «Λοικὸν πρέπει νὰ ὁμιλήτε καὶ νὰ γράφητε τὴν Λατινικὴν.»
 «Ἐλευθέρως.»

«Δύνασθε νὰ μὲ κάμειτε, λοιπὸν, μίαν χάριν;»
 «Εὐχαρίστως, κυρία, εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας.»
 «Ἡ χάρις μου εἶναι νὰ ἐξακολούθησθε τοῦ λοικοῦ τὴν ὁμιλίαν σας εἰς τὴν Λατινικὴν.»

Ἡ ἀστεϊότης ἐπέτυχεν, ὁ δὲ λάλος σπουδαστής δὲν ἠνώχλησε τοῦ λοικοῦ τοὺς συνεταξιδιώτας του!

«Διὰ τοῦτο δύο ὡτα ἔχομεν, στόμα δὲ ἓν διὰ νὰ ἀκούωμεν περισσότερα καὶ νὰ λέγωμεν ὀλιγότερα.»

— **Ἡ πριγκίπισσα θεατρικῆ,** ἡ νεώτερα θυγάτηρ τῆς Βασιλισσῆς Βικτωρίας, ἐδημοσίευσε σύγγραμμά τι, τὸ ὅποιον ἔτυχε καλῆς ἀποδοχῆς παρὰ τῷ λαῷ, διότι ἡ πρώτη του ἔκδοσις ἀπέφερεν εἰς αὐτὴν 90,000 φράγκα!

— Οἱ ἀρχαιολόγοι μεγάλως συνεκινήθησαν ἐπὶ τῇ ἀνευρέσει τῆς καθ' ὑπόθεσιν ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως ἐν Ῥώμῃ! Ἡ ἀσπίς αὕτη θέλει ἐκτεθῆ εἰς τὸ κοινὸν ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Καπιτωλίου.

Μωρία Ῥοδοῦ.

1. Θέλω νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ὦ μικροὶ μου ἀναγνώσται, ἀν ἀνέγνωτε ποτὲ τὴν μεγάλην ἀφροσύνην τοῦ υἱοῦ τοῦ Σολομῶντος, ἐνῆρ τοῦ πατρὸς ἡ δόξα καὶ σοφία του προκρίπτως διαμένουσαν θαυμαστά.

2. Οὗτος ἀναβὰς τὸν θρόνον βασιλείας ἔσκουατοῦ, ὡς διαδοχὸς αὐτοῦ, εὖρε καὶ σοφοὺς συμβούλους γέροντας πολυμαθεῖς, τῆς καρτίδος καὶ τοῦ θρόνου ὑψηλῶς ἀληθεῖς καὶ ἀντιλήπτορας αὐτοῦ.

3. Ὁ λαὸς βεβαρημένος τότε μ' ἀφορήτους φόρους ἀτελείας φέροι δρους καὶ οἱ σύμβουλοι τῷ εἶπον νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν του ἄλλ' οἱ νέοι, μετ' ὧν ἔζη τὴν νεανικὴν ζωὴν του, εἶπον ν' ἀπειλήσῃ ὅλους.

4. Ὁ δὲ Ῥοδοῦ ἀκούσας τὴν φωνὴν τῶν κούφων νέων, παραστῶν ἀγελαίων, καὶ ἀπαρῆψας τῶν γερόντων τὰς χρησίμους νοουσίας, ἀποπέμπει τὸν λαόν του ἀπειλῶν μὲ τυραννίας καὶ μὲ βάρη φόρων νέων.

5. Τοῦτου ἕνεκα ὁ θρόνος τοῦ ἐνδόξου Σολομῶντος, κραταῖος καὶ εὐτυχὴς ὄντως, ἀπὸ βάρων ἐταράχθη καὶ εἰς δύο διεσπάσθη, τοῦ μωροῦ αὐτοῦ μονάρχου εἰς διαίρεσιν καὶ πᾶθῃ ἔθνος μέγα παραδόντος.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος ἐκ τῶν συγγενῶν τοῦ Παύλου ἐνηγγελίσθη τὸν Χριστιανισμὸν πρὸ αὐτοῦ;
2. Ποῖος ἦτο ὁ νεώτερος τῶν Πατριάρχων;
3. Ποῖος ἦτο ὁ ἰσχυατὸς ὄλων τῶν Ἀποστόλων;